

Højesteretsdom, og man trængte til at faa en ny Lov. Der blev da sluttet et Kompromis, som desværre var ganske utilfredsstillende, og særlig den Maade, hvorpaa Lovbestemmelsen senere er fortolket, har gjort Forholdet endnu vanskeligere, end det var i Forvejen, og som det blev efter den Gang vedtagne § 3, saaledes som den er bleven fortolket. Jeg er derfor nu tilfreds med 1ste Stykke i Lovforslagets § 6. Derimod kan jeg ikke give det andet Stykke af § 6 min fulde Tilslutning. Jeg tror, det er en noget uheldig Affattelse; det har faaet, og det udvider efter min Formening i alt for høj Grad Kystejernes Rettigheder. Det er den Bestemmelse, som vedrører Fiskeriet ved Aaleruser. Det er, forekommer det mig, rigtigt, hvad den ærede sidste Taler pointerede, at Vedtagelsen af Bestemmelsen i § 6, andet Stykke, saaledes som den er affattet, vil næsten umuliggøre det for de fri Fiskere overhovedet at drive Aalefiskeri... (*Markvorsen*: I Fjordene!)... I Fjordene, ja. Men dernæst er jeg ikke rigtig klar over, hvorledes man skal forstaa Bestemmelserne, der vedrøre Afstandsforholdene baade paa Fangesiden og i Læsiden. Saa vidt jeg forstaaer Forslaget, er jo Meningen den, at man har villet fastsætte Bestemmelser om Grænsen mellem Kystejerne og de fri Fiskere. Men jeg vil da gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes man skal forstaa det indbyrdes Forhold mellem Kystejerne og deres Rettigheder over for hinanden. Thi det kan jo ikke være saaledes, at naar en først har etableret et Aalefiskeri, hvad enten det nu er ved Aaleruser eller ved Aalegaard, saa skulde disse Afstandsbestemmelser baade med Hensyn til Fangesiden og med Hensyn til Læsiden gælde over for Kystejerne indbyrdes. Det kan ikke være saaledes med Fiskeriet, som det jo er paa Landjorden med Hensyn til Opførelsen af Bygninger. Der er Forholdet ganske vist det, at naar en Mand bygger ved Grænseskillet mellem sin og sin Nabos Ejendom, saa hindrer han, hvis han bygger med Straatag, Naboen i at opføre en Bygning ved sin Grænse uden i en tilbørlig Afstand af 50 Alen, eller hvis han tækker med haardt Tag, af 20 Alen. Men det kan dog ikke være Meningen, at et lignende Forhold skal kunne overføres paa Forholdet mellem Kystejerne, der have Naboejendomme, saaledes at naar en har anbragt Aaleruser efter Lovforslagets Bestemmelser ud for sin Kyst, han da skulde kunne forhindre Naboen, fordi han har sikret sig en saa-

dan Afstandsbestemmelse i Forvejen, fra at udøve sin Ret til Fiskeri ud for sin Kyst. Men her synes jeg, der er en Uklarhed til Stede, som jeg henstiller til Udvalget at løse, før man slipper Loven ud af dette Ting. Hvad første Stykke af § 6 angaar, har jeg altsaa ikke noget at indvende derimod, der maa man jo bøje sig for den gennem to hundrede Aar hævdvundne Ret, som Kystejeren har erhvervet sig med Hensyn til Aalegaard. Men det forekommer mig, at trods Affattelsen af 2det Stykke i § 6, der saa stærkt betoner Kystejernes Ret, at der desuagtet har været Medlemmer i Kommissionen, ganske vist et Mindretal, der endda har talt om Krænkelse af Ejendomsretten og om Krav paa Erstatning i Henhold til Grundlovens § 82. Jeg synes, at den Klage er aldeles uden Føje i dette Forhold. Hvad er den private Ejendomsret i dette Forhold? Ja, saa vidt jeg forstaaer det, gaar den private Ejendomsret kun til den ordinære daglige Vandstandslinie, og efter min Formening kan Staten til enhver Tid forandre de om Adgang til Fiskeriet i det fælles Hav givne Regler uden Erstatning til Kystejerne, disse have efter min Mening ikke noget her at beklage sig over.

Hvad derimod angaar Bestemmelserne i § 4, forekommer det mig, at det er en noget farlig Bestemmelse, der der findes i Paragraffens andet Stykke om Sildebundgarnspladser. Det hedder der: „En Sildebundgarnsplads skal anses for lovlig indtagen fra det Øjeblik af, at der i Strandskanten ud for Pladsen eller paa selve denne er anbragt en Pæl med Navnebogstaver eller paa Stedet en Bøje med saadanne“. Ganske vist hedder det i Slutningen af samme Stykke: „Den vedbliver at anses for lovlig indtagen, saa længe den bruges til Stadighed uden anden Afbrydelse end den, der foraarsages af Aarstiden. En fortsat Benyttelse af en Fiskeplads giver ingen Ejendomsret til denne; ej heller kan Brugsretten med retslig Virkning overdrages til Andenmand.“ Men denne Bestemmelse vil dog virke, forekommer det mig, som et Privilegium, den, der er kommen først til Mølle, faar først malet, han kan, naar han blot afmærker Pladsen, enten fra Land eller fra det Sted, hvorfra Pladsen er indtagen, besidde den Plads, saa længe han overhovedet ønsker det. Jeg ser ikke rettere, end at det er en mindre heldig Bestemmelse, der kan faa farlige Konsekvenser i Fremtiden. Jeg slutter mig til de ærede